

ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐνσάρκωσιν ὄλων τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀσκῆσθε ὑμεῖς αὐτοὶ, καὶ πλέον δὲν θὰ φθονήσθε τοὺς τέως κληθέντας εὐγενεῖς. Οὕτω δὲ ὄλαι μὲν αἱ οἰκογένειαι τοῦ λαοῦ θὰ ἀναβιβάσθωσιν εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, φέρουσαι ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν χαρακτῆρα τῆς εὐγενείας, ἡ δὲ δημοκρατία θὰ παρραστήσῃ ἀληθῶς τὸ ἰδεῶδες τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μέλλοντι.

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * Κ.]

Συγγραμ. ἰδὲ σελ. 471.

Εὔρομεν τὴν μαρκησίαν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῆς καθήμενας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν θαλάμων τῆς ὑποδοχῆς. Οὐδεὶς τῶν προσκεκλημένων εἶχε φανῆ ἀκόμη. Ὁ λόρδος Λουδοβίκος μόνος, πρὸ ὥρας μόλις ἀφικόμενος ἐκ Λονδίνου, ἦτο πλησίον τῶν ἀδελφῶν του, ἀδολοσχῶν μετὰ τινος νέας Γαλλίδος, συντρόφου τῶν δεσποινίδων Βρανδῶνος, τῆς ἀναισχυντοτέρας φιλαρέσκου, ἣν ποτε συνήντησα.

Ἡ μαρκησία ἀνετινάχθη αἶφνης ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν, φρικωδῶς ὠχρίασασα. Ἦθελεν εἶπει τις ὅτι ἐπλήγη ὑπὸ αἰφνιδίας προσβολῆς. Ἐν τούτοις προσέβη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν νῦχαρίστησε χαριέντως ἐπὶ τῇ ἀνηκούστῳ τέρψει, ἣν, καθὰ ἔλεγε, προὔξενει αὐτῇ ἡ παρρούσια του.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος, βλέπων τὸν ἀδελφόν του, ἐπλησίασεν αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ζωηρότητος, θλίβων δὲ μετὰ περιπαθείας τὴν χεῖρά του, τὸν διεβεβαίωσε περὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν αἰσθάνεται, ἐπανευρίσκων αὐτὸν τοσοῦτον ὑγιῆ. Ἦλθεν ἀκολούθως ἡ σειρά μου. Ἐπειτα αἰφνιδίως:

— Ἄ! . . κυρία Καρθεράϊτ! Πῶς! σᾶς; Εἶναι δυνάτον; Πῶς; . . . Συγκατετέθητε πραγματικῶς ν' ἀφήσθε τὸ ἐρημητήριόν σας, καὶ ἰδοὺ σᾶς εἰσελθοῦσα μεθ' ἡμῶν ὄλων εἰς τὴν αἰωνίαν καταδίκην!

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀπεκρίθη. Ἦλθον ἀπλῶς μόνον διὰ νὰ συνοδεύσω τὴν δεσποινίδα Χόρν... καὶ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου.

— ὦ! . . Λιλία! . . . Δὲν σας ἔβλεπον. Μὲ εἶχον προειδοποιήσει ἐν τούτοις, ὅτι ἠθέλετε εἶσθαι ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Λαλῶν δὲ, τὴν θεώρει μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

— Εἶναι πραγματικῶς ἡ Λιλία; . . . Πῶς! σας ἀφῆκα τὴν χαριστάτην τρελλὴν τοῦ κόσμου, καὶ σας ἐπανευρίσκω. . . ἀδιάφορον. . . Θέλετε νὰ χορεύσωμεν τοὺς δύο πρώτους χορούς;

Ἡ Λιλία ἤρρυθρίασεν ὡς κεράσιον. Ἐφαίνετο γοητευθεῖσα. Εἰς τὴν τιμὴν μου πιστεύω ὅτι εἶχε σκεφθῆ, ὅτι οὐδεὶς ἤθελε τὴν προσκαλέσει.

— Ἄν τὸ ἐπιθυμεῖτε, εἶπεν.

— Ἄν τὸ ἐπιθυμῶ! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Λου-

δοβίκος, καταβιβρώσκων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος. Λοιπὸν δὲν ἔχετε δώσει τὸν λόγον σας εἰς κανένα, καὶ δέχεσθε. Εἶναι πράγμα συμφωνημένον.

Ἡ Λιλία ἐπλησίασε τὰς ἐξαδέλφους τῆς.

— ὦ! Σαινζερμαίν, ὅποιον ἀξίολογον πλάσμα! ὅποια τερπνὴ καὶ ἀξιολάτρευτος κόρη! Ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τις τὴν ἰδέαν τῆς αὐτῆς μεταβολῆς εἰς ἐν μόλις ἔτος. Ὅποια διαφορὰ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου! Ἄλλὰ παρατηρήσατέ την λοιπόν! εἶναι ἡ χάρις προσωποποιημένη! εἶναι θαυμασίως ὠραία! . . . εἶναι μαγεία!

Ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ ἤρχισε νὰ τῇ λαλή μετὰ ζωηρότητος. Ἐκείνη δὲ ἐγέλα καὶ ἐφαίνετο ἀκκιζομένη μετ' αὐτοῦ. Ἀθῶος ἀκκισμὸς, ἔλεγον χαμηλοφώνως ὄλως διόλου ἀθῶος ἔλιγον περισσοτέρα μόνον εὐθυμία καὶ γλυκύτης ὑπὲρ τὸ σύνθηες ἐν τῇ στάσει αὐτῆς καὶ ἐν τῷ βλέμματι.

Ἦκουσα τὸν λόρδον Σαινζερμαίν στενάζοντα.

Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἤρξατο πληρουμένη ὑπὸ κόσμου καὶ πάραυτα τὸ πλῆθος μὲ ἀπεχώρισε τῆς οἰκογενείας Βρανδῶνος. Μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν τετραχόρων παρετήρησα ἐκ νέου τὴν Λιλίαν ἔχόρευε μετὰ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου. Ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἐξήγειρε τὸν θαυμασμὸν πάντων, οἵτινες περιεκύκλουν τὴν μαρκησίαν ἐρωτῶντες τίς ἦτο ἡ δεσποινὴς Χόρν ἡ δὲ μαρκησία μάτην ἐζήτηε ν' ἀποκρίψῃ τὴν δυσθυμίαν τῆς ὃ μόνον δὲ ἦτο κατατεθλιμμένη, βλέπουσα τὴν δεσποινίδα Χόρν ἀποστρέφουσαν τὴν δημοσίαν προσοχὴν ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῆς, ἀλλ' ἔτι βαθύτερον παρωγισμένη, διότι παρίστατο εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν ἐπὶ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του.

Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν κατὰ πρῶτον παριστάμενος εἰς τὸ δημόσιον, ἐγένετο δεκτὸς ὑπ' ὄλων μετ' εὐχαριστήσεως ἠνωμένης μετὰ σεβασμοῦ. Πάντες ἐφαίνοντο ἐπιθυμοῦντες νὰ προσενέγκωσι τὸν σεβασμὸν αὐτῶν εἰς ἄνδρα, ὅστις εἰ καὶ ζῶν ἐν τῇ μονώσει, μόλις δὲ ἀμυδρῶς ὁραθεῖς ἕως τότε, ἐγνώσθη ἐν τούτοις ἀπὸ μακροῦ χρόνου διὰ τῶν πράξεών του καὶ τῶν εὐεργεσιῶν του.

Πρώτην φορὰν ἐπίσης ὁ λόρδος Λουδοβίκος εὐρίσκετο ἐκτιμώμενος ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτοῦ ἀξίᾳ, ἀντὶ δὲ, ὡς συνήθως συνέβαινε, νὰ γεῖναι ὑποδεκτὸς ὡς ὁ προφανῆς κληρονόμος τῶν τίτλων καὶ τῶν κτήσεων τῆς οἰκογενείας του, ἐρρήθη αἶφνης εἰς δευτερεύουσαν θέσιν, εἰς τὴν ἀσήμαντον τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ θέσιν.

Ἐκεῖνος δὲ ἐφαίνετο ἥμισυ μεριμνῶν περὶ τούτου, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἀπερισκεψίας, περὶ τῆς Λιλίας μόνον ἀσχολούμενος. Καθ' ὅλον κληρίαν ἀπορροφηθεῖς ὑπ' αὐτῆς, δὲν ἐσκέπτετο πλέον οὔτε διὰ τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν δυσἀρέσκειαν τῆς μητρὸς του, οὔτε διὰ τὰ καθήκοντα

αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς οἰκογενείας ἀπέναντι τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ μαρκησία λυσσῶσα, ἀπηυθύνθη εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν.

— Εὐκαταῖον ὅπως ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐννοήσῃ τὸ ἄτοπον τῶν πρὸς τὴν Λιλίαν περιποιήσάν του. Εἶναι καιρὸς νὰ παύσῃ ἡ γελοία αὕτη κατάστασις καὶ νὰ ἐνασχοληθῇ ὀλίγον καὶ διὰ πᾶς ἄλλας νεάνιδας. Ἡθέλετε ἔχει τὴν ἀγαθότητα νὰ τῷ λαλήσητε ;

Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, συνδιαλεγόμενος ἐν τινὶ κύκλῳ, ἐστράφη ζωηρῶς, ρίψας ταχὺ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του βλέμμα.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐλάλει ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν Λιλίαν, μέχρι τῶν ὠτων ἐρυθρῶσαν. Ὁ Σαινζερμαίν κατέστη ὡρὸς μέχρι πελιδνότητος. Τὸν εἶδον κλονούμενον. Ἐν τούτοις ἔλαβε τὸν βραχιόνά μου καὶ μοὶ εἶπεν :

— Ἡ μαρκησία ἔχει δίκαιον. Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν.

Τὸν συννητήσαμεν.

— Λουδοβίκε, ἡ μήτηρ σας ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνασχοληθῆτε ὀλίγον περισσότερον καὶ περὶ τῶν προσκεκλημένων, ἡ δὲ προσοχή σας νὰ μὴ ᾖ ἀποκλειστικῶς συγκεντρωμένη εἰς τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας σας.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἐν τῇ τιμῇ μου συμπεριφέρομαι ὡς ἀληθῆς ἄρκτος. Μεταβαίνω νὰ προσκαλέσω εἰς χορὸν τὰς δεσποινίδας Careton. Συμφωνία. Λιλία, ἐνθυμήθητε, ὅτι χορεύομεν ἄλλο μὲν τὸ cotillon μετὰ τὸ δεῖπνον.

— Καλλίτερον θὰ ἦτο ἂν ἀπεποιεῖσθε, Λιλία, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν. Δυνατὸν νὰ λάβωσιν ἀλλοῦ τὴν ἀνάγκην του.

— Ἐξ ἐναντίας, θὰ κάμῃ καλὰ νὰ δεχθῆ, διότι μοὶ ὑπεσχέθη. Μεταβαίνω τώρα εἰς τὰ καθήκοντά μου ὡς υἱοῦ τῆς οἰκογενείας· ἀλλὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ χορεύσω τὸ cotillon μετ' αὐτῆς.

— Προσέξατε, Λιλία, νὰ μὴ λησμονήσητε τὴν ὑπόσχασίν σας.

— ὦ! δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πράξῃ τὴν ἔλλειψιν ταύτην, εἶπεν ἡ καίδη Γεραλδίνη, ἥτις εὗρισκετο δύο βήματα μακρὰν.

— Ἐλπίζω, Λιλία, ὅτι αἱ προσκαλήσεις, ὑφ' ὧν βεβαιότατα θέλετε καταφορτωθῆ, δὲν θὰ σας κάμωσι νὰ λησμονήσητε τὸν λόγον σας.

Καὶ προσέθηκε γελῶν βωμολόχος·

— Μὴ παραβῆτε τὸν λόγον σας, ἐκτὸς ἂν εὔρητέ τινα καλλίτερον.

— Λιλία, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, σας παρακαλῶ νὰ μὴ χορεύσητε τὸ cotillon μετὰ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου. Εἶναι ὑπέροπτε τὴν ἐσπέραν ταύτην κουφότερος καὶ τρελλότερος, καὶ δὲν πρέπει νὰ σκεπτώμεθα δι' ἡμᾶς μόνους.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ἦδη σὰς ἐγγυῶμαι, ἀνέκραξεν ἡ Γεραλδίνη, ὅτι δὲν θέλετε χορεύσει μετὰ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου. Ὅχι! ὄχι! Ἄ! μεθ' ὅλα τὰ ἀθῶα βλέμματά μας, ἐννοοῦμεν τὰ συμφέροντά μας, μικρά μου! Ἠρχίσασμεν μὲ τοὺς ἀδάμαντας· ἔρχεται ἔπειτα ἡ σειρά τῶν καρδιῶν ἀναμφιβόλως. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἀρετὴ εὐρίσκει πάντοτε τὴν ἀνταμοιβήν της! Ἔστε περιποιητικὴ διὰ τὸν ἀξιώλογον κηδεμόνα σας. Τίς οἶδεν ὅποιον καλλίτερον μέλλον σὰς ἐπιφυλάττει ;

Αἱ παρειαὶ τῆς Λιλίας ἐκαλύφθησαν ὑπὸ πυρώδους ἐρυθρήματος, ἐν τούτοις δὲν ἐκινήθη, αὐτ' ἀπεκρίθη ποσῶς· ἐφαίνετο σκεπτομένη τι, τὸ ὅποιον κατὰ πρώτην φοράν διήλθε τὸ πνεῦμά της. Μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἀπωλέσθη εἰς τὸ πλῆθος.

Εἶδον ἅπαξ ἢ δις εἰσέτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν λαίδην Γεραλδίνην καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς νὰ λαλῶσι πρὸς αὐτὴν μετὰ χλευασμοῦ. Πρὸς μεγάλην μου δ' ἐκπληξιν ἐχόρευσε τὸ cotillon μετὰ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, ὅστις μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐορτῆς, οἶονε ἐπίτηδες, περὶ αὐτῆς μόνον ἐνησχολήθη. Ἡ δὲ Λιλία μοὶ ἐφάνη δεχομένη πᾶσαν αὐτοῦ φιλοφροσύνην μετὰ προσποιήτου ἐπιφυλάξεως, τὴν ὁποίαν ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ.

Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, ὄρθιος ἐν τινὶ τῆς αἰθούσης γωνίᾳ, παρετήρει αὐτὴν μετὰ τοσοῦτον ὀξείας ἀγωνίας, μετὰ τοσοῦτον πραγματικῆς δυνῆς, ὥστε ἐφοβήθη μὴ παρατηρηθῆ. Τὸν ἐπλησίασα, καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς :

— Συγγνώμην, μιλόρδε, σὰς παρακαλῶ ἀλλὰ δυνατὸν νὰ παρατηρηθῆτε. . .

— Εὐχαριστῶ, κύριε Οὐέλσον. Ἀναγνωρίζω ἐκ τούτου τὴν ἀρχαίαν φιλίαν σας. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον λαμβάνετε ὑπὲρ δυστυχῶς οἷος ἐγώ, τοσοῦτον σκληρῶς καταβεβλημένου. Ἄ! τετέλεσται λοιπὸν, τετέλεσται!

Ἡμῆν ἐκστατικὸς. Ἦτο πράγματι ἐκεῖνος, ὁ λαλῶν μοι τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἄλλοτε τοσοῦτον γαλήνιος ;

— Δὲν εἶναι κατάλληλος στιγμὴ ἐξηγήσεων, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν. Πόσον εἶμαι δυστυχῆς! Ἀνεκάλυφα τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου ἐν τῇ στιγμῇ τῆς πικροτέρας ἀπελπισίας της. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος οὔτε νὰ φύγω, οὔτε νὰ μείνω. Ἄ! μάλιστα, εἶμαι πολὺ ἄθλιος, κύριε Οὐέλσον! Μισῶ, ἀποτροπιάζομαι τὸν ἀδελφόν μου! Μάλιστα, τὸν φθονῶ καὶ τὸν μισῶ !

Ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὸν λόρδον Λουδοβίκον, ὅστις ἀκτινοβολῶν ὑπὸ νεότητος καὶ καλλονῆς, προσήλου πυρώδη ὄμματα ἐπὶ τῆς Λιλίας. Ὅσον δι' αὐτὴν, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της· ἀπέστρεψε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν καὶ κατένευε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Περιφρονῶ ἑμαυτὸν μέχρι φρίκης, ἐπανελάθην, ἐκβάλλων βαθὺν στεναγμὸν. Ἄ! ὀλίγον ἠμφίβαλλον περὶ τῶν τελομένων ἐν τῇ καρδίᾳ μου!.. Εἶχον πιστεύσει μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ὅτι ἤμην δι' αὐτὴν ἀδελφὸς μόνον... πατὴρ συμπαθῆς καὶ τρυφερός! Φεῦ! φεῦ! τὴν ἡγάπων ὡς παράφρων. . . δι' ἔρωτος, ὅστις δὲν ἦτο δι' ἐμὲ προωρισμένος!

Ἐσταμάτησε, διότι ὁ λόρδος Λουδοβίκος καὶ ἡ Λιλία διήρχοντο πλησίον ἡμῶν κρατούμενοι ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Λιλία! εἶπε δειλῶς ὁ λόρδος Σαινζερμαίν.

Παρετήρησεν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικὴ ἔμελλε ν' ἀποκριθῆ ἕως· ἀλλ' ἡ λαίδη Ἰσαβέλλα τὴν ἠκολούθει, ἐκείνη δὲ ἀκούουσα τὴν φωνὴν τῆς, ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸν λόρδον Λουδοβίκον, ἐπανήρχισε τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ τοὺς γέλωτας διὰ τρόπον ἐλευθέρου καὶ ἐλαφροῦ, ὅστις διόλου δὲν μὲ νῦχαρίστησε, καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀμφοτέροι.

Ἐπανεῦρον αὐτὴν περὶ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς. Ὁχρὰ, ἐξηντλημένα, ἠτοιμάζετο ν' ἀφήσῃ τὴν αἴθουσαν.

— Καλὴν νύκτα, κύριε Οὐίλσον, μοι εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας ἀλλὰ πλήρους μελαγχολίας.

— Ἐλπίζω ὅτι διασκεδάσατε, δεσποινίς Χόρν.

— ὦ! μάλιστα. Ὅποια θελκτικὴ ἔσπερα!

— Φοβοῦμαι ὅτι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἐκουράσθη.

— Νομίζετε; ὦ! δὲν τὸ πιστεύω. Πιστεύει ἑαυτὸν ἀδυνατότερον παρ' ὅτι πραγματικῶς εἶναι.

— Ἐκείνη λαλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! ἐσκέφθη ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοῦδε!

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτά μου, καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ἀηδίας.

— Ὅποια ἑορτὴ! ἀνέκραξε τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον ἡ Ἰουδῆ, ἥτις εἶχε λάβει μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς νυκτὸς, φοροῦσα ἐσθῆτα ἐξ ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ κεκοσμημένῃ ὑπὸ πλατέων κροσσῶν, περὶ δὲ τοὺς ξανθοὺς αὐτῆς βροστρῶχους κολοσσαίαν κίδαριν' τὰ πάντα ἦσαν τόσοσ ὠραία καὶ τόσοσ καλῶς διατεταγμένα! Καὶ ἡ μαρκησία! πόσων ἐφαίνετο εὐτυχῆς, περικυκλωμένη ἀπὸ τὴν ἀξιολάτρευτον οἰκογένειάν τῆς! Καὶ αἱ δεσποινίδες Βρανδῶνος, πόσων ἦσαν θελκτικαὶ μὲ τὰς θελκτικὰς καὶ ροδοχρόους αὐτῶν ἐσθῆτας! Ἄλλὰ ποῦ ἴστων διὰ βολον εὔρεν ἡ Λιλία τὸ ἀδαμάντινον ἐκεῖνον περιδέραιον, — ἂν ἦναι ἀληθῶς τοιοῦτον; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι ἀπόδειξις μεγίστης ἀδιακρίσιας αὐτῆς ὅτι τὸ ἐφόρει. Μοι ἐφάνη καθ' ὀλοκληρίαν ἄτοπον, καὶ πρέπει νὰ τὸ εἶπω, ἤκουσα τὰς δεσποινίδας Βρανδῶνος νὰ κάμωσιν ἐπίσης τὴν παρατήρησιν ταύτην. Εἶναι γελοιοδέστατον νὰ φέρῃ ἀδάμαντας κόρη τῆς τάξεως ταύτης, καὶ δὲν ἐνόησ

πῶς ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἐπέτρεψε νὰ στολισθῆ μὲ αὐτοὺς πτωχὸν πλάσμα χωρὶς περιουσίαν. Αἱ δεσποινίδες ἐφαίνοντο τεθλιμμένοι, καὶ ἴστων πίστιν μου δὲν εἶχον ἄδικον. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐλυπήθην πολὺ τὸν λόρδον Λουδοβίκον. Νὰ σκέπτηται, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνη μαρκησίας Βρανδῶν! τόσοσ ὠραῖος ἄνθρωπος! — Ἄ! πτωχὲ λόρδε Σαινζερμαίν! Ἐφαίνετο βεβαίως τατα ἐκπληκτικῶς ὑγιῆς καὶ ἀναμφιβόλως ἔχει ἀρκετὰ καλὴν ὕψιν. Ἄλλ' ἐκεῖνος νὰ ἦναι ὁ κληρονόμος! Ἄ! εἶναι μεγάλη δυστυχία βέβαια, ἡ δὲ πτωχὴ λαίδη Βρανδῶνος πρέπει νὰ ἦναι φρικωδῶς κατατεθλιμμένη!

— Μάλιστα, δὲν ἤθελον ἐκπλαγῆ ἐπὶ τοῦτο, ἀπεκρίθη.

Ποτὲ τελετὴ δὲν παρήγαγε τοσοῦτον ἀπαισίους συνεπείας, ὅσον ὁ πολυπόθητος οὗτος χορός.

Καὶ ἐν πρώτοις ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαρκησίαν ἡ σκέψις τῆς Ἰουδῆς ἦτο ἀληθεστάτη: ἡ ἰδέα ὅτι ὁ λόρδος Λουδοβίκος, ὁ προσφιλέτης αὐτῆς υἱός, τὸ εἰδωλὸν τῆς, ἤθελεν εἶσθαι ἄπλοῦς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ δευτερότοκος, ἦτο δι' αὐτὴν ἡ πικροτάτη ἀπάτη.

Ἡ παρουσία τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τὸ δημόσιον, ὡς ἀνεγνωρισμένου ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, εἶχε ματαιώσει πάντα τὰ φιλόδοξα αὐτῆς ὄνειρα καὶ ἀνεπιστρεπτὴ καταστρέψει τὴν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου θωπευομένην ἐλπίδα, ὅτι τὸ ἀσθενὲς καὶ δύσμορφον παιδίον καὶ ζῶν δὲν ἤθελε παράσχει προσκόμματα εἰς τὸ μέλλον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἄλλ' ὅταν τὸν εἶδε παρουσιαζόμενον ὑγιῆ, βαδίζοντα καὶ λαλοῦντα ὡς ὅλος ὁ κόσμος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε πλέον αἰφνιδία δὲ πεποιθήσει ἐνετυπώθη εἰς τὸ πνεῦμά τῆς: ὁ λόρδος Σαινζερμαίν θὰ ζήσῃ.

Ἐτέρα δι' αὐτὴν ἀπάτη ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου. Ἐκεῖνος, δι' ὅν εἶχε δοκιμάσει τοσοῦτον ὀξείας ἀνησυχίας, εἶχε τεθῆ, χωρὶς ἐπὶ στιγμὴν νὰ διστάσῃ, εἰς τὴν τάξιν, ἣν διέγραφεν αὐτῷ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κατὰστασίς του μετὰ τοσαύτης εὐκολίας καὶ θυμηδίας, ὡσεὶ μηδέποτε εἶχε προσμειδιάσει αὐτῷ ἕτερα μοῖρα. Ἀπορροφηθεὶς ὑπὸ τοῦ παράφρονος πρὸς τὴν Λιλίαν θαυμασμοῦ, περὶ αὐτῆς μόνον ἠσχολεῖτο, χωρὶς δὲ νὰ φροντίζῃ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, δὲν ἐδίτασε νὰ ἐκτεθῆ, ἅμα κατὰ πρῶτον δημοσίᾳ παρέστη ἐν Βρανδῶνι, κηρυττόμενος οὕτως εἶπεν ὁ αἰχμάλωτός τῆς.

Εἰς τὰς ἀφορμὰς ταύτας τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀνησυχίας προσετίθεντο ἕτεραι πικρότερα αἰκόμη.

Ἐνεκα τῶν παραδόξων καὶ ἀπιστευτῶν δαπανῶν, συνεπειῶν τῆς μεγαλοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ οἴκου του, ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ὁ μαρκησίας ἐστενοχωροῦτο ὀλίγον ἤδη δ' ἔτι μάλ-

ον, ὁπότε ἦτο ἠναγκασμένος νὰ πληρώσῃ τὰ
 ῥέπῃ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, ὅστις οὐ μόνον ὑ-
 περβαλλόντως ἄσωτος, ἀλλὰ μανιώδης χαρτο-
 παικτικῆς προσέτι, ἐθισθεὶς νὰ βλέπῃ τὰς ἐλα-
 γίστας ἐπιθυμίας του ἱκανοποιημένας καὶ ἤδη
 κατακυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τοῦ
 λόρδου, τοῦ ὀδηγοῦντος βαθμηδὸν εἰς τὴν κα-
 τὰ τὸν φιλήδονον ἄνθρωπον, μοιραίως εἶχεν
 ἐξολισθήσει. Εἶχε παίξει μεγάλα ποσὰ, ἡ δὲ
 κίτηρ του, ἡ ἐμπειστευμένη τῶν ἀπωλειῶν
 αὐτοῦ καὶ τῆς στενοχωρίας, ἔβλεπε μετὰ φρί-
 κῆς, ὅτι ἡ προφανὴς ὑγεία τοῦ λόρδου Σαιν-
 ζερμαίν ἔθετε προσκόμματα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
 τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ περιλημένου υἱοῦ της.

Εἰ καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐμολογήσῃ εἰς ἐκυ-
 τὴν, ὅτι τὸν εἶχεν ἀναθρέψει μετὰ πολλῆς ἐ-
 πιστικίας, ἀπρεποῦς διὰ δευτερότοκον υἱὸν τῆς
 οἰκογενείας, ἡ ἀγερωγία της ἐν τούτοις ἐπανά-
 στατο, ἀνομιμένη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ φρόνη-
 σις ζωηρῶς ὑπεδεῖκνυεν ὡς ἀλήθειαν. Καὶ ἐκο-
 λυκεῖτο φρονούσα ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἢ τοῦλά-
 χιστον λῖαν ἀπίθανον νὰ νυμφευθῇ ὁ λόρδος
 Σαινζερμαίν, ἡ δὲ σκέψις αὕτη μόνη κατῴρθου
 νὰ κατευνάσῃ ὀλίγον τοὺς φόβους της.

Ὅσο πικρὰ καὶ ἂν ἦσαν ἐν τούτοις διὰ τὴν
 μαρμησίαν αἱ συνέπειαι τῶν συμβάντων ἐκεί-
 νων, δὲν ἐδημιούργουν δι' αὐτὴν νέαν τινα κα-
 τάστασιν καθ' ὀλοκληρίαν, ἂν δὲ σήμερον κα-
 τ' ἐθλίβεν αὐτὴν ὁ φόβος τοῦ μέλλοντος, οὗτος
 εἶχεν ἤδη πολλάκις ἐπισκεφθῆ τὰς ἀγρύπνους
 αὐτῆς νύκτας.

Τοῦναντίον ὁ λόρδος Σαινζερμαίν ἐξηγεῖρτο
 ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ εὐτυχοῦς ὄνειρου του. Ἄνα-
 καλύπτων τὸ μοιραῖον τῆς καρδίας του μυστή-
 ριον, παρεδόθη κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς εἰς
 θλίψιν, εἰς ἀγωνίαν ἐπὶ τοσοῦτον τρομερωτέ-
 ραν, ὅσον ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἶχε παρέλθει μέχρι τῆς
 ἐποχῆς ταύτης γαληνωτέρα, ἐλευθερά πάσης ἡ-
 θικῆς συγκινήσεως.

Ἰπῆρξεν ὁ θλιβερὸς μάρτυς ὑπερβολῶν τι-
 νῶν ἀκαταβλήτου ἀπελπισίας, τῶν ὁποίων ἐ-
 γένητο θῦμα.

— ὦ! κύριε Οὐίλσον! ὁποία μεταβολή! ὁ-
 ποία τρομερὰ ἀνακάλυψις!... Ἡ Λιλία μου, ἡ
 γλυκεῖα, ἡ ἀθῶα Λιλία μου! Πόσον ὀλίγον ἀμ-
 φεῶλλον ἀμφοτέροι, ὅτι τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον
 ἐκείνη, μεθ' ὅλην τὴν δυσμορφίαν του, περιέ-
 βαλλε διὰ τοσοῦτον ἀφελούς καὶ τρυφερὰς ἀφο-
 σιώσεως, ἠδύνατο νὰ ὑποθάψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ
 του πάθος, τὸ ὁποῖον ἤθελε τὸν καταστήσει
 διὰ παντὸς εἰδεχθῆ καὶ ἀποτρόπαιον εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς της!... Νὰ τολμήσω νὰ τὴν ἀγα-
 πῶ!... ἐκείνην!... ἄ! εὐτυχία μου, νεότης
 μου, ζωὴ μου!... τὰ πάντα καταρρέουσιν!...
 εἶμαι κατάρτατος. Ἄ! τετέλεσται! Εἶναι ἀδύ-
 νατον ν' ἀνακτῆσω τὴν εὐλογητὴν ἐκείνην ἄ-
 γνοιαν, δι' ἧς ἐμεθυσαθῆν ἐκ τῶν μειδιαιμάτων

της, τῆς ἀξιολατρεύτου, τῆς θείας ὠραιότητός
 της! Ἥδη, τὰ πάντα εἶναι δι' ἐμὲ δηλητήριον.
 Ὅταν τὴν βλέπω, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου
 βασανιζομένην ἕνεκα τῆς γλυκύτητός της, τῶν
 θελημάτων της, τῆς μαγείας της, καὶ χάνω τὸ
 λογικόν μου... Ἄ! εἶθε διὰ παντὸς νὰ τὴν
 ἐστερούμην!

— Φεῦ! μιλόρδε, τῷ ἔλεγον, μὴ καταβάλ-
 λεσθε τοιοῦτοτρόπως. Ἔστε δικαιοτέροι πρὸς
 ὑμᾶς αὐτοὺς. Ἄναλογίσθητε τὴν ἀξίαν σας.
 Διατί δὲν ἀποπειρᾶσθε νὰ νικήσητε, ὡς τοσοῦ-
 τοι ἄλλοι πρὸ ὑμῶν ἔπραξαν τοῦτο ἤδη; Σκέ-
 φθητε ὁποῖος εἴσθε!

— Μῆ μοὶ λαλήτε ποτὲ περὶ τούτου, Οὐίλσον.
 Μὴ μὲ πειράζετε διὰ τῆς σκληρᾶς ταύτης σκέ-
 ψεως... Μάλιστα, ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχουσι στιγ-
 μαὶ, καθ' ὧς λέγω ἐν ἐμαυτῷ ὅτι ἠδυνάμην νὰ
 τὴν ἀγοράσω... ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν πείσω ν' ἀν-
 ταλλάξῃ ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ μου τὴν ὠραιότητά
 της... Φρικώδης πειρασμός!... Ποτὲ, ποτέ! Ἡ
 εὐγνωμοσύνη ἴσως... ἴσως ἐπίσης ἡ φιλοδοξία
 καὶ ἡ ματαιότης. Ἡ γυνὴ εἶναι ἀδύνατος, καὶ
 προσέτι δὲν εἶναι ἄγγελος... Ἄλλὰ, ὁ Θεὸς νὰ
 με φυλάξῃ! ὦ! Λουδοβίκε! πόσον σὲ φθονῶ!...
 Σκέπτεσθε ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, Οὐίλσον, ἐκείνη;

Δὲν ἠδυνάμην νὰ συνειθίσω εἰς τὴν ἰδέαν
 ταύτην:

— Δὲν πιστεύω, τὸ εἶπον.

Ἐφάνη ἀνακουφισθεὶς.

— Ἄν ὁ Θεὸς μὲ προσφυλάξῃ ἀπὸ τῆς λύπης
 ταύτης, ἔστω ἡλόγημένος! Εἶναι δέκα ἐπτὰ
 ἔτων μόλις... Εἶναι ἡ ἡλικία τῆς ἐξεργέσεως τῶν
 παθῶν... καὶ ἐν τούτοις, ἂν ἡ καρδία της δὲν
 εἶχε λαλήσει, ἠδυνάμην ἴσως νὰ τὴν νυμφευθῶ
 καὶ νὰ ἱκανοποιήσω ἐπὶ τινα ἔτη τὴν ἀνάγκην
 τῆς ἀφοσιώσεως τῆς ἀθῶας αὐτῆς φύσεως... καὶ
 ἤθελον ἀποθάνει νύχαριστημένος, καταλείπων
 αὐτὴν εὐτυχῇ καὶ γαλήνιον... Ἄλλὰ σήμερον
 στεροῦμαι καὶ τούτου... Ἀπωλέσθησαν δι' ἐμὲ
 τὰ ὀλίγα ταῦτα ἔτη τῆς γαλήνης... ἡ δὲ ἀγω-
 νία μου ἤρχισε, πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ τὰ ἀπολεύσω.

Εἶπον ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ τὴν Λι-
 λίαν ἀγαπῶσαν τὸν λόρδον Λουδοβίκον. Ἐν τού-
 τοις τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ; Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας
 τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου χοροῦ μεγάλη εἶχε τε-
 λεσθῆ μεταβολὴ ἐν αὐτῇ. Τὸ τέως γαλήνιον καὶ
 ἀγνὸν μέτωπον αὐτῆς εἶχε καταστῆ περίφροντι.
 Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐδάκρουν αἰφνιδίως, μεθ' ὅλας
 τὰς ἐναντίας προσπαθείας της, πολλάκις δὲ
 συνήντησα αὐτὴν μόνην, σύννου καὶ μελαγχρο-
 λικὴν περιπατοῦσαν εἰς τὰ δάση. Ἠγάπα πράγ-
 ματι, καὶ ἠγάπα τὸν λόρδον Λουδοβίκον;

Τρεῖς μόνον ἡμέρας εἶχε μείνει ἐν τῷ πύργῳ
 ὁ λόρδος Λουδοβίκος, κατὰ δὲ τὸ σύντομον τοῦτο
 διάστημα ἐνησχολεῖτο ἀκαταπαύτως περὶ τῆς
 Λιλίας, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ διασκεδάσῃ τὸν
 θυμασμόν, τὸν ὁποῖον αὕτη τῷ ἐνέπνεεν,

δριζόμενος εἰς τὰς ἀδελφάς του, ὅτι οὐδέποτε συνήντησε θελτικώτερον καὶ μαγευτικώτερον πλάσμα· ὅτι ἀκαταμέτρητος ἦτο ἡ μεταξὺ ἀλλήλων ἀπόστασις καὶ ὅτι τὸ μελαγχολικὸν καὶ δνειροπόλον αὐτῆς ἦθος ἐκέκμητο μυριάκις πλείονα θέλητρα ἀπὸ πάσας τὰς εὐθύμους αὐτῶν χάριτας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ θαυμασμὸς αὐτοῦ ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον παράδοξος ὅσον φανερός, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα φανερός, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ μαρτυρία ἀντὶ τὰς ταραχῆς ἢ τὴν ἀνησυχίαν, τοῦναντίον οὐδεμίαν ἠσθάνθη ἀνησυχίαν. Περιωρίσθη μόνον νὰ μὴ τὸν κρατήσῃ, ὅταν ἀνήγγειλε τὴν εἰς Λονδίνον ἀναχώρησίν του, διακηρύττων ὅτι ὁ ἀνυπόφορος ἐκείνος πύργος ἦτο κατάλληλος διὰ προκατακλυσμαῖα ὄντα.

Μὰς ἐγκατέλιπε λοιπὸν τρεῖς μετὰ τὸν χορὸν ἡμέρας. Ἡ ἀναχώρησις αὐτοῦ, ὡς ἐσκεπτόμεθα ἤδη, δὲν εἶχεν ἐπιθέσει τέρμα εἰς τὴν μελαγχολίαν τῆς Λιλίας. Τοῦναντίον ἡ θλίψις αὐτῆς ἠύξησε· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πρὸς τὸν λόρδον Σαινζερμαῖν συμπεριφορὰ τῆς μετεβλήθη. Παράδοξος ἐπιφύλαξις, στενοχωρία τις διεδέχθη τὴν ἀφελῆ ἐκείνην οἰκειότητα, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχε συνειθίσει. Δὲν ἐπλησίαζε πλέον τὸ ἀνάκλιτρόν του μετὰ τῆς θωπευτικῆς καὶ ἐρωτικῆς σχεδὸν ἐκείνης προθυμίας, τῆς τοσοῦτον πολυθελγήτρου, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὰ σχέδιά της, τὰ ἄνθη της καὶ τὰ πτηνά της, προκαλοῦσα τὸν γέλωτα αὐτοῦ διὰ τῆς ζωηρότητός της, ἢ ἀναγινώσκουσα εἰς αὐτὸν χωρίον τι βιβλίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶχε συγκινηθῆ. Μόλις ἐσυντρόφευεν αὐτὸν πλέον· ἀπέφευγε τὴν κυρίαν Καρτθράϊτ, μὴ ἀφίνουσα σχεδὸν πλέον τὰς ἐξαδέλφας της. Εἶχε μαντεύσει λοιπὸν τὰ αἰσθήματα τοῦ λόρδου Σαινζερμαῖν, ὥστε καὶ ἀκουσίως ἠσθάνετο φοίτην; ἢ μᾶλλον ὁ ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου ἀδελφοῦ ἀρτιγενῆς αὐτῆς ἔρωσ προσεῖλκεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἀδελφάς του; Ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν ἐπίστευε τὸ πρῶτον, αὕτη δὲ ἡ πεποίθησις συνεπλήρωσε τὴν ἀπελπισίαν του.

— Τὰ πάντα ἐξηγοῦνται, μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινά. Ἐπροδόθη, ἢ δὲ πτωχὴ κόρη μετ' ἀποφύγει μετὰ φοίτης καὶ ἀηδίας. Πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα; Πτωχὸν πλάσμα! Ἐξεδιώχθη ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἀσύλου της ὑπὸ τρομεροῦ τέρατος, δίκην παραδόξου ἐφιάλτου ἀπολιθοῦντος τὴν νεανικὴν φαντασίαν της... ὦ! Λιλία μου, λατρουμένη Λιλία μου! Διατί δὲν μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἦμαι ἀκόμη ἀδελφός σου καὶ φίλος σου;... Ἄλλ' ὅχι· μετ' ἀποτροπιάζεται ἤδη... μετ' ἀποβιβάζεται καὶ μετ' ἀποβιβάζεται, ἥτις πρὸ τινῶν ἡμερῶν μόλις πᾶσαν αὐτῆς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν ἔθετεν εἰς τὸν μετ' ἐμοῦ βίον της! Τὸ ἐγωῖστικὸν πάθος μου ἦτο ἄξιον τῆς τιμωρίας ταύτης!

Κατείχετο ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης, μάτην ἐπιζητῶν νὰ τὴν ἐκδιώξῃ, μάτην ποθῶν διὰ τῶν

ἠρωϊκῶν προσπαθειῶν του νὰ καταστῆ καὶ πάλιν ἑαυτοῦ κύριος. Ἡ πάλιν ἦτο βιασιότατη διὰ τὸν λεπτὸν αὐτοῦ ὄργανισμὸν, μετ' ἀγωνίας δ' ἔβλεπον αὐτὸν ἐξασθενοῦντα καθ' ἑκάστην. Νόσος θλιβερωτέρα, ἀσπονδοτέρα τῆς καταβαλοῦσης τὴν πτωχὴν μητέρα του, ὑπέσκαπτεν αὐτὸν, ὀδηγοῦσα ταχέως εἰς τὸν τάφον. Ἐρως ἀπελπισ, ἔτι μᾶλλον αὐξάνων τὴν ἀγωνίαν του ἕνεκα τῆς παρουσίας ἐκείνης, ἥτις ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του.

Αἱ παρειαὶ αὐτοῦ ἐκοιλαινόντο ἐπὶ μᾶλλον καθ' ἑκάστην· ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἦτο ὑκλώδης· ἡ φωνὴ του ἔχανε τὴν γλυκύτητα αὐτῆς καὶ τὴν καθαρότητα, λαμβάνουσα τόνους τραχεῖς, τρόμον διεγείροντας. Ἀνήγγειλα εἰς αὐτὸν τὴν σπουδαιότητα τοῦ κινδύνου, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μ' ἐπιτρέψῃ νὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἀποδιώξω.

— Παντάπασι, μοὶ ἀπεκρίθη. Πρὸς τίνα λόγον ἢ θεραπεία, ἥτις ἤθελε μετ' ἀποδοῦναι δυστυχῆ; Πιστεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐπροτίμων νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἀπειρίας της, τῆς νεότητός της, ὅπως συνενώσω διὰ παντὸς τὸν ἄγγελον ἐκείνον μεθ' ἐνὸς ἀθλοῦ οἷος ἐγὼ δυσμάρτυρον; Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελεν ἀμφισβᾶλλει μὲχρι τίνος σημείου ἠδυνάμην νὰ καταστῶ εἰς αὐτὴν ἀπεχθής. Ὅχι, ὄχι, ἐγκαταλίπετέ τε εἰς τὴν τύχην μου, φίλε μου. Ὀλίγην ἀποδίδω σπουδαιότητα ἀνθεραπευθῶ ἢ ὄχι.

Εἶχεν ἡ Λιλία συνειδήσιν τῶν συμβαινόντων; Πρὸ ὀλίγου χρόνου καταστροφὴ τοσοῦτον ταχεῖα ἤθελεν ἐξυπνίσει τὴν τρυφερωτέραν αὐτῆς ἀφοσίωσιν, ἤθελε διεγείρει τὰς ζωηροτέρας ἀνησυχίας της. Ἄλλὰ σήμερον δὲν συνέβαινε οὕτω πλέον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐνίστε ἀκόμη, ἕνεκα τῆς συνηθείας ἐπλησίαζεν αὐτὸν, ὅπως θέσῃ θρανίον τι εἰς τοὺς πόδας του ἢ προσκεφάλαιον ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του· ἀλλ' ἀμέσως ἀπεσύρετο ἐν σιγῇ, πολλάκις δὲ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν ἀρξαμένην ἐργασίαν. Ὁ λόρδος Σαινζερμαῖν ἔκαμε παρατηρήσεις εἰς αὐτὴν, στενάζων διὰ τὴν ἐλάττωσιν ταύτην τῶν φροντίδων της. Ἐν τούτοις, προσέθηκε, προτιμώτερον τοιοῦτοτρόπως· καὶ τὴν ἀπόθει τρυφερῶς, ὁπόταν ἤθελε νὰ τῷ ἀποδώσῃ μίαν τῶν ἐλαφρῶν ἐκείνων ὑπηρεσιῶν.

— Μοὶ προξενεῖτε πόνον, Λιλία, ἔλεγεν. Ἡσυχάσατε, ἀγαπητὸν τέκνον. Ἡ κυρία Καρτθράϊτ θὰ ἐκτελέσῃ καλλίτερα ἀπὸ σὰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ Λιλία τότε συγκεχυμένη ἀπεσύρετο ὀλίγα βήματα μακρὰν. Μετὰ μίαν στιγμὴν εὗρισκε διακαίολογίαν τινὰ διὰ τὴν ἀρῆσιν τὸν θάλαμον καὶ δὲν ἐπανεφαίνετο καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Ἡ κυρία Καρτθράϊτ δὲν ἔσχε μετ' ἐμοῦ ἐξηγήσεις. Ἡ μελαγχολικὴ αὐστηρότης τοῦ ἦθους της προέδιδε μόνη τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ ἰκεταίαι τῆς πτωχῆς μακαρησίας Βρανδῶνος, ὅτι αἱ ἰδία αὐτῆς προσπάθειαι ἀπέβησαν ἀνοφελεῖς,

